

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

Номер 6420 Дата 19.12.2017 Град Благоевград

Гражданско отделение Трети въззивен състав

Окръжен Съд - Благоевград

На 19.12 Година 2017

В закрито заседание в следния състав:

Председател: Петър Узунов

Членове: Емилия Топалова
Димитър Демирев

Съд. заседатели: _____

като разгледа докладвано от Младши съдия Димитър Демирев
Въззивно частно гражданско дело

номер 20171200500802 по описа за 2017 година

Производството е образувано по жалба на _____, като управител на етажна собственост за вход „А“ и вход „В“ в сграда 1, находяща се в гр. _____, ул. „_____“ с идентификатор № 02676.501.1667.1 по плана на гр. _____, представляваща част от комплекс „_____“, гр. _____ чрез пълномощника адв. _____ със съдебен адрес: гр. _____, ул. „_____“ срещу определение № 5396/16.09.2017г. по гр.д. № 724/2017г. по описа на Районен съд – гр.Разлог, с което съдът е прогласил, че същият не е компетентен да разгледа предявения иск от жалбоподателя срещу _____

С атакувания акт Районен съд – гр.Разлог е приел, че не е компетентен да разгледа исковете, защото предмет на същите били вземания за парични вноски, дължими по решения на Общи събрания на етажната собственост за поддръжка на общи части на сграда в режим на етажна собственост.

В жалбата се прави оплакване, че към настоящия етап на производството било налице мълчаливо учредяване на компетентност на българския съд по чл. 24, пр. второ, вр. чл.23 КМЧП, защото до момента на постановяване на определението нямало основание да се изключи приложението на посочената норма, с оглед на обстоятелството, че ответната страна не била възразила срещу компетентността на РС-Разлог.

На следващо място излагат съображения, че още с исковата молба било направено искане за обезпечаване на иска, по което нямало произнасяне от страна на първоинстанционния съд, а съгласно чл.25 КМЧП българските съдилища били компетентни да се произнасят по обезпечаване на икове, за

чието разглеждане не са били международно компетентни, ако предмет на обезпечителната мярка се намирал в България и решението на чуждестранния съд можел да бъде признато и изпълнено в България. Жалбоподателят счита, че предпоставките по чл.25 КМЧП били налице, с оглед на което сезираният съд е искане по чл.389 ГПК е следвало да се произнесе по исканата обезпечителна мярка.

Съда след като прецени наведените от страните доводи, при съобразяване на акт, чиято отмяна се иска, закона и всички останали обстоятелства по делото намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Производството пред Районен съд – Разлог е образувано по повод на искова молба от _____ като управител на етажна собственост за вход „А“ и вход „В“ в сграда 1, находяща се в гр. _____ ул. _____ с идентификатор № 02676.501.1667.1 по плана на гр.Банско, представляваща част от комплекс „С _____ ис“, гр. _____ чрез пълномощника адв. _____ ул. _____ срещу _____ в, със съдебен адрес: гр. _____ ул. _____ срещу _____ ответниците.

Твърди се, че ответниците били собственици на имот – двустаен апартамент № В 25, находящ се във вход „В“ на първи, подпокривен етаж, със застроена площ от 44.83кв.м., който имот са придобили въз основа на договор за покупко-продажба, сключен на 30.05.2008г.

Твърди се още, че в съответствие с чл.11 ЗУЕС през м.януари 2013, м.януари 2014, м.февруари 2015, м.март 2016 и м.март 2017г. били проведени годишни общи събрания на собствениците на недвижими имоти в етажната собственост за вход „А“ и вход „В“ в сграда 1, находяща се в гр. _____ ул. _____ с идентификатор № 02676.501.1667.1 по плана на гр. _____ представляваща част от комплекс „С _____“, гр. _____ на които общи събрания били взети решения за начините на формиране и сроковете за внасяне на парични вноски в бюджета на етажната собственост за всяка посочена година. Било прието, че за 2013 и 2014г. годишната парична вноска за собственик на недвижим имот била определена в размер на 10 евро за квадратен метър застроена площ, като паричната вноска била платима от всеки собственик в срок до 31 януари на съответната година. Било прието, че за 2015, 2016 и 2017г. годишната парична вноска за собственик на недвижим имот била определена на база 130 британски лири годишно за ползвател.

В исковата молба се твърдяло, че двамата ответници не са заплатили изцяло задължението си да платят годишните вноски, които са в размери, както следва: за 2013 г. - 448,30 евро с легова равностойност 876,80 лв. (по тази вноска ответниците са платили 50 евро), за 2014 г. - 448,30 евро с легова равностойност 876,80 лв., за 2015 г. - 390 британски лири с легова равностойност 861,90 лв., за 2016 г. - 390 британски лири с легова равностойност 861,90 лв. и за 2017 г. - 390 британски лири с легова равностойност 861,90 лв. Тъй като ответниците са изпаднали в забава, те дължат и обезщетение за забавено изпълнение, равняващо

се на законната лихва от датата на падежа на всяко едно задълженията за заплащане на годишна вноска до датата на подаване на исковата молба, което е в размери, както следва: за вноската за 2013 г. - 346,09 лв. лихва за периода от 01.02.2013 г. до 15.06.2017 г. върху главница от 779 лв., за вноската за 2014 г. - 300,42 лв. - лихва за периода от 01.02.2014 г. до 15.06.2017 г. върху главница от 876,80 лв., за вноската за 2015 г. - 201,01 лв. - лихва за периода от 01.03.2015 г. до 15.06.2017 г. върху главница от 861,90 лв., за вноската за 2016 г. - 98,36 лв. - лихва за периода от 02.05.2016 г. до 15.06.2017 г. върху главница от 861,90 лв. и за вноската за 2017 г. - 10,80 лв. - лихва за периода от 02.05.2017 г. до 15.06.2017 г. върху главница от 861,90 лв., или общо сумата от 4 241,50 лв., представляваща незаплатени годишни вноски за 2013, 2014, 2015, 2016 и 2017 години и сумата от 956,68 лв. - мораторна лихва. Прави се искане за осъждане на ответниците да заплатят съответните суми.

Исковата молба е била оставена без движение с указания за отстраняване на констатирани нередовности, сред които и за конкретизиране адресите на ответниците. С уточнителна молба ищецът е конкретизирал, че адресите им са „
ответниците да имат връзки с друга държава, които да позволят да се приеме, че имат обичайно пребиваване различно от посоченото, а именно в Република Ирландия.

След отстраняване на въпросната нередовност, първата инстанция е издала атакуваното определение, в което е приела, че не е компетентна да разгледа производството, защото приема, че с оглед чл.4.1 от Регламент (ЕС) № 1215/2012 на Европейския парламент и на съвета от 12 декември 2012 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела, компетентният съд е този по местоживееене на ответниците, което в случая е в Ирландия, поради което Районен съд – гр.Разлог е приел, че именно съдът на тази държава е компетентен да разгледа иска. Излагат се съображения, че не се установяват предпоставките на някое от изключенията от общата подсъдност, защото източник на вземането било извъндоговорно основание и същият не попадал в нито едно от изключенията, предвидени в раздели 2 – 7 от Регламент (ЕС) № 1215/2012, поради което и с оглед задължението на съда служебно да следи за международната компетентност прогласил липсата на международна компетентност на българския съд да разгледа производството и прекратил същото.

Въпросът за правната характеристика на решението на общото събрание на етажната собственост е противоречиво разрешаван от Върховния касационен съд на Република България.

В определение № 866/08.11.2012г. по гр.д. № 657/2012г. по описа на Първо гражданско отделение, Гражданска колегия, ВКС анализира противоречиво разрешаване на въпроса от ВКС, цитира две решения – решение № 654/01.10.2009г. по гр.д. № 1506/2008г. на Трето гражданско отделение, в което е прието, че „решенията на общото събрание на етажната собственост са особен вид сделки, по отношение на които се прилагат общите правила за недействителност на сделките“, както и решение № 659/20.11.2009г. по гр.д. №

4357/2008г. на Второ гражданско отделение, в което е прието, че „решенията на общото събрание са правни актове на общност от лица, които не са персонифицирани, поради което правилата за недействителност на сделки не са приложими по отношение на тях“. С цитираното определение от 08.11.2012г. е допуснато до касационно обжалване по въпроса за характера на решенията на общото събрание на етажната собственост. С решение № 39/19.02.2013г. по гр.д. № 657/2012г. по описа на Първо гражданско отделение, Гражданска колегия ВКС е приел, че приема становището, застъпено в решение № 654/01.10.2009г. по гр.д. № 1506/2008г., а именно, че решенията на общото събрание на етажната собственост са правни актове на общност от лица, които не са персонифицирани, за които не се прилагат правилата за недействителност по Закона за задълженията и договорите.

След постановяване на това решение обаче въпросът за правната характеристика на решението на общото събрание на етажната собственост продължава да бъде разрешаван противоречиво. Така в определение № 89/22.05.2017г. по ч.гр.д. № 1464/2017г. по описа на Първо отделение, Гражданска колегия, ВКС приема, че „решението на общото събрание е с характеристика на многостранна правна сделка.“, а в решение № 155/21.06.2017г. по гр.д. № 4451/2016г. по описа на Четвърто гражданско отделение, Гражданска колегия, ВКС приема, че „задължението не произхожда от договорни правоотношения между страните, а от взето решение на общо събрание на етажната собственост“.

Отделно от това, пред Благоевградския окръжен съд има образувани по идентичен правен спор (за наличието или липсата на компетентност на българския съд по регламент 1215) общо 243 (двеста четиридесет и три) дела за периода от 2016г. до настоящия момент, по които има противоречиво произнасяне от различни състави на Благоевградския окръжен съд, като въззивна инстанция. Част от делата са пренесени до Върховния касационен съд, който до настоящия момент се е произнесъл, както следва:

С определение № 399/01.11.2017г. по ч.гр.д. № 4023 по описа на Трето отделение на Гражданската колегия, ВКС е приел, че Окръжен съд – Благоевград правилно е приел, че не е компетентен да разгледа спора.

С определение № 432/22.11.2017г. по ч.гр.д. № 3834/2017г. по описа на Трето гражданско отделение на Гражданската колегия, ВКС е приел, че Окръжен съд – Благоевград неправилно е приел, че не е компетентен да разгледа спора.

С определение № 465/08.12.2017г. по ч.гр.д. № 4519/2017г. по описа на Трето гражданско отделение на Гражданската колегия, ВКС е приел, че определението на Окръжен съд – Благоевград, с което е приел, че не е компетентен да разгледа спора, не подлежи на касационно обжалване.

Поради което към настоящия момент, въпросът е разрешаван противоречиво, включително от Върховния касационен съд на Република България.

При тази фактическа обстановка настоящият съдебен състав намира, че е налице въпрос относно тълкуването на Регламент (ЕС) № 1215/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 година относно

компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (Регламент „Брюксел Ia“) по въпроса за това как се определя компетентността и приложимото право при правоотношения, произтичащи от решения на общото събрание на етажни собственици или сдружение на собствениците.

Приложимите по делото разпоредби от българското право са:

1. От Закона за собствеността:

Чл. 37. Етажи или части от етажи, заедно с придадените към тях помещения в тавана или зимника, могат да принадлежат на отделни собственици - държавата, общините и други юридически или физически лица.

Чл. 38. (1) При сгради, в които етажи или части от етажи принадлежат на различни собственици, общи на всички собственици са земята, върху която е построена сградата, дворът, основите, външните стени, вътрешните разделителни стени между отделните части, вътрешните носещи стени, колоните, трегерите, плочите, гредоредите, стълбите, площадките, покривите, стените между таванските и избените помещения на отделните собственици, комините, външните входни врати на сградата и вратите към общи тавански и избени помещения, главните линии на всички видове инсталации и централните им уредби, асансьорите, водосточните тръби, жилището на портиера и всичко друго, което по естеството си или по предназначение служи за общо ползуване. (...)

(3) Общите части не може да се делят.

Чл. 41. Всеки собственик, съразмерно с дела си в общите части, е длъжен да участва в разноските, необходими за поддържането или за възстановяването им, и в полезните разноски, за извършване на които е взето решение от общото събрание.

2. От Закона за управление на етажната собственост:

Особен режим на управление на общите части

Чл. 2. (1) Управлението на общите части на сгради в режим на етажна собственост, построени в жилищен комплекс от затворен тип, се урежда с писмен договор с нотариална заверка на подписите между инвеститора и собствениците на самостоятелни обекти.

(2) (Доп. - ДВ, бр. 57 от 2011 г.) Договорът по ал. 1 се вписва от инвеститора в Агенцията по вписванията по партидата на всеки самостоятелен обект и е противопоставим на неговите последващи приобретатели.

Задължения на собствениците, ползвателите и обитателите

Чл. 6. (1) Собствениците са длъжни да: (...)

8. изпълняват решенията на органите на управление на етажната собственост;

9. заплащат разходите за ремонт, реконструкция, преустройство, основен ремонт и основно обновяване на общите части на сградата, подмяна на общи инсталации или оборудване и вноските, определени за фонд "Ремонт и обновяване", съразмерно с притежаваните идеални части;

10. заплащат разходите за управлението и поддържането на общите части на сградата...

Обхват на управлението

Чл. 8. (1) Управлението [на етажната собственост] обхваща реда и контрола върху ползването и поддържането на общите части и спазването на вътрешния ред в сградата в режим на етажна собственост, както и контрола върху изпълнението на задълженията на собствениците, ползвателите и обитателите.

(2) Когато сградата е с повече от един вход, управлението може да се осъществява във всеки отделен вход.

Форми на управление

Чл. 9. Формите на управление на етажната собственост са общо събрание и/или сдружение на собствениците.

Раздел II.

Общо събрание на собствениците

Органи на управление

Чл. 10. Органи на управление са:

1. общо събрание;
2. управителен съвет (управител).

Чл. 11. (1) Общото събрание: (...)

5. определя размера на паричните вноски за разходите за управлението и поддържането на общите части на сградата...

(4) Приетите решения на общото събрание обвързват и нови собственици, ползватели и обитатели на самостоятелни обекти в етажната собственост.

Ред за свикване на общото събрание на собствениците

Чл. 13. (1) Общото събрание се свиква чрез покана, подписана от лицата, които свикват общото събрание, която се поставя на видно и общодостъпно място на входа на сградата не по-късно от 7 дни преди датата на събранието, а в неотложни случаи - не по-късно от 24 часа. Датата и часът на поставянето задължително се отбелязват върху поканата от лицата, които свикват общото събрание, за което се съставя протокол. Общото събрание може да бъде насрочено и да се проведе най-рано на осмия ден след датата на поставяне на поканата, а в неотложни случаи - не по-рано от 24 часа след поставянето ѝ.

(2) Собственик или ползвател, който не ползва самостоятелния си обект или ще отсъства повече от един месец, уведомява писмено управителя или председателя на управителния съвет, като посочи електронна поща и адрес в страната, на които да му бъдат изпращани покани за свикване на общо събрание, както и телефонен номер.

(3) Съобщаването по ал. 2 за провеждане на общо събрание може да се извърши чрез устно уведомяване за съдържанието на поканата, което се удостоверява с подпис на лицата, които свикват общото събрание, или чрез

изпращане на поканата на адрес в страната, включително чрез електронна поща, ако такива са посочени.

(4) Когато лицето по ал. 2 не е посочило електронна поща или адрес в страната, на които да се изпращат покани за свикване на общо събрание, както и телефонен номер, то се смята за уведомено за свикване на общото събрание по реда на ал. 1. (...)

(7) В поканата се посочват дневният ред на общото събрание, датата, часът и мястото на провеждането му...

Представителство в общото събрание

Чл. 14. (1) Собственик или ползвател, който не може да участва в общото събрание, може да упълномощи пълнолетен член на домакинството си, който е вписан в книгата на етажната собственост, или друг собственик, който да го представлява. Упълномощаването може да бъде направено устно на същото или на предходно заседание на общото събрание, което се отразява в протокола на събранието, или в писмена форма. (...)

(3) Собственик или ползвател може писмено да упълномощи и друго лице, което да го представлява, с нотариална заверка на подписа или адвокат с писмено пълномощно.

(4) Едно лице може да представлява най-много трима собственици и/или ползватели.

Кворум за провеждане на общото събрание

Чл. 15. (1) Общото събрание се провежда, ако присъстват лично или чрез представители собственици на най-малко 67 на сто идеални части от общите части на етажната собственост...

(2) Ако събранието не може да се проведе в посочения в поканата час поради липса на кворум по ал. 1, събранието се отлага с един час, провежда се по предварително обявения дневен ред и се смята за законно, ако на него са представени не по-малко от 33 на сто идеални части от общите части на етажната собственост...

Провеждане на общото събрание

Чл. 16. (...) (3) Общото събрание на собствениците не може да приема решения по въпроси извън предварително обявения дневен ред, освен в неотложни случаи.

(4) За провеждането на общото събрание се води протокол. Протоколчикът се избира с обикновено мнозинство по предложение на председателстващия. (...)

(6) Протоколът се изготвя в 7-дневен срок от провеждането на събранието и се подписва от председателстващия и протоколчика. Отказът да се подпише протоколът се отбелязва в него.

(7) Председателят на управителния съвет (управителят) в срока по ал. 6 поставя на видно и общодостъпно място на входа на сградата съобщение за изготвянето на протокола. За поставяне на съобщението се съставя протокол от председателя на управителния съвет (управителя) и един собственик, ползвател или обитател, в който се посочва датата, часът и мястото на поставяне на съобщението. Копие от протокола от провеждане

на общото събрание, заверен с надпис "Вярно с оригинала", и приложенията към него се предоставят на собствениците, ползвателите или обитателите, а в случаите по чл. 13, ал. 2 се изпраща на посочената електронна поща или адрес в страната. Когато в случаите по чл. 13, ал. 2 лицето не е посочило електронна поща или адрес в страната, на които да се изпращат копия на протоколи, то се смята за уведомено с поставяне на съобщението. (...)

(9) Всеки член на общото събрание може да оспори съдържанието на протокола, включително достоверността на отразените в него решения. Оспорването се извършва писмено пред управителния съвет (управителя) в 7-дневен срок от съобщението по ал. 7, но не по-късно от един месец в случаите, когато собственикът, ползвателят или обитателят отсъства.

Приемане на решения от общото събрание

Чл. 17. (1) В общото събрание собствениците имат право на глас, съответстващ на притежаваните от тях идеални части от общите части на сградата (...)

(3) ... решенията се приемат с мнозинство повече от 50 на сто от представените идеални части от общите части на етажната собственост.

Изпълнение на решенията на общото събрание

Чл. 38. (1) Решенията на общото събрание се изпълняват в определените в тях срокове. Когато срокът не е определен, решенията се изпълняват в 14-дневен срок от оповестяването им по реда на чл. 16, ал. 7.

(2) Когато собственик, ползвател или обитател не изпълни решение в определения срок, председателят на управителния съвет (управителят) може да подаде заявление за издаване на заповед за изпълнение по реда на чл. 410, ал. 1, т. 1 от Гражданския процесуален кодекс. Към заявлението се прилага препис от решението на общото събрание.

Отмяна на решение на общото събрание

Чл. 40. (1) Всеки собственик може да иска отмяна на незаконосъобразно решение на общото събрание.

(2) Молбата се подава пред районния съд по местонахождението на етажната собственост в 30-дневен срок от получаването на решението по реда на чл. 16, ал. 7.

(3) Подаването на молбата не спира изпълнението на решението, освен ако съдът не постанови друго.

Производство и правомощия на съда

Чл. 42. (1) Молбата се разглежда по реда на Гражданския процесуален кодекс.

(2) С решението си съдът оставя в сила или отменя решението на общото събрание.

(3) Решението на съда подлежи на обжалване по реда на Гражданския процесуален кодекс.

3. От Закона за задълженията и договорите:

Чл. 68. Ако местоизпълнението не е определено от закона, от договора или от естеството на задължението, изпълнението трябва да се извърши:

а) при паричните задължения - в местожителството на кредитора по

време на изпълнение на задължението ...

Делото има връзка с правото на Европейския съюз, тъй като съдът е сезиран с исково производство, което се отнася по-специално до въпросите за компетентността и приложимото право, които се определят от правилата на компетентността по граждански дела по Регламент (ЕС) № 1215/2012 г.

Въпросът, който се поставя по настоящото дело е свързан с природата на задълженията, възникнали от решения на неперсонифицирани общности, каквато е етажната собственост. Спорно е дали тези решения могат да бъдат квалифицирани като договорни съгласно чл. 7, параграф 1, буква „а“ от Регламент (ЕС) № 1215/2012 г., и в такъв случай делото ще бъде подведомствено на съдилищата в държавата по местоизпълнение на задължението – т.е. в настоящият случай – на българските съдилища. Ако тези отношения нямат договорен произход, то тогава следва да се приеме, че делото следва да се гледа по реда на общата компетентност, уредена в чл. 4, параграф 1 от Регламент (ЕС) № 1215/2012 – т.е. според местоживеенето на ответниците в Ирландия.

В същото време за съда е важно и да установи дали може да приложи към решенията на общото събрание правото, което се прилага към други договорни отношения (съгласно Регламент (ЕО) № 593/2008 на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 2008 година относно приложимото право към договорни задължения (Рим I)), или следва да приложи правилата за извъндоговорните отношения – Регламент (ЕО) № 864/2007 на Европейския парламент и на Съвета от 11 юли 2007 година относно приложимото право към извъндоговорни задължения (Рим II).

Интерес от искане за тълкуване съществува, тъй като досегашната практика на Съда на Европейския съюз не дава отговор на въпроса дали задълженията, възникнали от сделки-решения могат да се тълкуват като „договор“ по смисъла на Регламент (ЕС) № 1215/2012 г. При тези сделки част от участниците в една неперсонифицирана общност могат да изразят воля, която създава правни последици за всички участници в общността – независимо дали същите са взели участие при вземане на решението и дали са се противопоставили. Съгласно действащата в България правна уредба решенията на общото събрание на етажната собственост за годни за принудително изпълнение, както и всички останали източници на гражданскоправни задължения, макар и да не са взети непременно със съгласието на задължените лица.

Същевременно съществуващата практика на Съда на Европейския съюз, започнала още с решението по дело C-26/91 Jakob Handte & Co. GmbH, за целите на международното частно право на Съюза понятието „договор“ включва единствено „поетите свободно от дадена страна задължения“. Не е ясно дали това тълкуване покрива многостранни актове, които имат посоченото по-горе действие. От една страна е възможно да се приеме, че задължените от решения на общото събрание лица са имали възможност да възразят срещу тях и да участват в обсъжданията им, поради което следва да се приеме, че тези решения имат правна природа, близка до тази на договорите. От друга страна фактът, че и лицата, възразили срещу подобно решение, продължават да бъдат обвързани от

него, ако то е прието с необходимото мнозинство, изключва „свободното“ поемане на задължение, разбирано като задължаване по собствена воля. Поради това за настоящия съдебен състав не е ясно дали може да се приложи понятието „договор“ към посочените задължения или следва да търси друга правна квалификация.

При разглеждането на горния въпрос следва да се има предвид и че ако съдът на Европейския съюз приеме, че правоотношението – предмет на настоящото производство, не е договорно за целите на определяне на международната компетентност, то остава въпросът дали същото може да се тълкува като договорно за целите на прилагането на регламентите относно приложимото право. В това отношение следва да се има предвид, че съображения 7 и 15 от преамбюла на Регламент (ЕО) № 593/2008 на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 2008 година относно приложимото право към договорни задължения (Рим I) изрично предвиждат, че този регламент и предходникът на Регламент (ЕС) № 1215/2012 следва да се тълкуват по еднакъв начин. Поради това, ако се приеме, че задълженията, произтичащи от решения на неперсонифицирани субекти, имат извъндоговорен характер, Съдът следва да се произнесе и по въпроса дали същите попадат в обхвата на правилата за особените извъндоговорни отношения, уредени в Регламент (ЕО) № 864/2007 на Европейския парламент и на Съвета от 11 юли 2007 година относно приложимото право към извъндоговорни задължения (Рим II).

Ако пък се приеме, че решенията на неперсонифицирани общности, управляващи общите части на сгради, представляват договор по смисъла на описаните по-горе регламенти, то съдът следва да отговори и на въпроса дали тези договори биха могли евентуално да се квалифицират като договор за предоставяне на услуги по чл. 4, параграф 1, буква „б“ от Регламент (ЕО) № 593/2008 на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 2008 година относно приложимото право към договорни задължения (Рим I) или като такива за „вещни права“ по смисъла на чл. 4, параграф 1, буква „в“ от същия Регламент. Настоящият съдебен състав следва да отбележи, че решения като оспорваните в настоящото производство – за посрещане на разноски за поддръжка на сгради, не могат еднозначно да се приемат за сделки за извършване на услуги, тъй като се отнасят предимно към запазването на една вещ. В същото време не е налице хипотеза на плащане за ползването на вещта или придобиване на права върху нея, което не може еднозначно да квалифицира решението като такова за „вещни права“ или „наем“ (доколкото българският превод на регламента превежда с този термин английското „tenancy“, което включва различни по обем отношения на ползване на вещи).

С оглед на това за настоящия съдебен състав възниква необходимост да поиска от Съда на Европейския съюз да се произнесе по следните въпроси:

1. Представяват ли решенията на неперсонифицирани правни общности, създадени по силата на закона поради особеното титулярство на определени права, които се вземат с мнозинство от техните членове, но обвързват всички, включително и негласувалите, източник на „договорно задължение“ за целите на

определяне на международната компетентност на съдилищата по реда на чл. 7, параграф 1, буква „а“ от Регламент (ЕС) № 1215/2012 г.?

2. В случай, че отговорът на първия въпрос е отрицателен, следва ли към подобни решения да се прилагат правилата за определяне на приложимото право при договорните отношения, уредени в Регламент (ЕО) № 593/2008 на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 2008 година относно приложимото право към договорни задължения (Рим I)?

3. В случай, че отговорите на първия и втория въпрос са отрицателни, следва ли към подобни решения да се прилагат правилата на Регламент (ЕО) № 864/2007 на Европейския парламент и на Съвета от 11 юли 2007 година относно приложимото право към извъндоговорни задължения (Рим II) и правилата за кой от посочените в Регламента извъндоговорни източници на отговорност следва да се прилагат?

4. В случай, че отговорът на първия или на втория въпрос е утвърдителен, следва ли решенията на неперсонифицирани общности относно разходите за поддръжка на сгради да се смятат за „договор за услуга“ по смисъла на чл. 4, параграф 1, буква „б“ от Регламент (ЕО) № 593/2008 на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 2008 година относно приложимото право към договорни задължения (Рим I) или като такива за „вещно право“ или „наем“ по смисъла на чл. 4, параграф 1, буква „в“ от същия Регламент?

С оглед на правилото на чл. 267, параграф 2 ДФЕС производството по настоящото дело трябва да се спре, докато Съдът на Европейския съюз не отговори на поставените въпроси. На основание на Решението по дело C-210/06 Cartesio на същия съд настоящото определение не подлежи на обжалване.

Така мотивиран, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

СПИРА производството по в.ч.гр.д. № 802/2017г. по описа на Окръжен съд – гр.Благоевград.

ОТПРАВЯ на основание чл. 267, параграф 2 ДФЕС до Съда на Европейския съюз следните преюдициални въпроси:

„1. Представяват ли решенията на неперсонифицирани правни общности, създадени по силата на закона поради особеното титулярство на определени права, които се вземат с мнозинство от техните членове, но обвързват всички, включително и негласувалите, източник на „договорно задължение“ за целите на определяне на международната компетентност на съдилищата по реда на чл. 7, параграф 1, буква „а“ от Регламент (ЕС) № 1215/2012 г.?

2. В случай, че отговорът на първия въпрос е отрицателен, следва ли към подобни решения да се прилагат правилата за определяне на приложимото право при договорните отношения, уредени в Регламент (ЕО) № 593/2008 на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 2008 година относно приложимото право към договорни задължения (Рим I)?

3. В случай, че отговорите на първия и втория въпрос са отрицателни, следва ли към подобни решения да се прилагат правилата на Регламент (ЕО) №

864/2007 на Европейския парламент и на Съвета от 11 юли 2007 година относно приложимото право към извъндоговорни задължения (Рим II) и правилата за кой от посочените в Регламента извъндоговорни източници на отговорност следва да се прилагат?

4. В случай, че отговорът на първия или на втория въпрос е утвърдителен, следва ли решенията на неперсонифицирани общности относно разходите за поддръжка на сгради да се смятат за „договор за услуга“ по смисъла на чл. 4, параграф 1, буква „б“ от Регламент (ЕО) № 593/2008 на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 2008 година относно приложимото право към договорни задължения (Рим I) или като такива за „вещно право“ или „наем“ по смисъла на чл. 4, параграф 1, буква „в“ от същия Регламент?

Определението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

